

γραφά; ἐν αἷς ἐκφράζουσι τὴν ὀδύνην, διότι θνήσκουσι μακρὰν τῆς Ἱερουσαλήμ, οἱ πελώριοι οἴκοι ἐν ἐρημώδει νῦν καταστῆσαι εὐρισκόμενοι καὶ τέλος αἱ μετὰ τοῦ νομισματοκοπέου τῆς Βιέννης ἀνταλλαγαὶ μαρτυροῦσιν ὅποια ἦτον τότε ἡ δύναμις καὶ ἡ συνάφεια τῶν Ἰουδαίων τῆς Θεσσαλίας μετὰ τῶν ὀρδῶν πρὶν τοῦ 21. Ἐκτοτε ἡ Θεσσαλία ἀπόλεσε τὴν ἐμπορικὴν δύναμιν ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀνεχώρησαν οἱ Ἰουδαῖοι ἐγκαταλείψαντες οἴκους, τὰ πάντα, καθότι ἡ ἐπανάστασις τοῦ 21 καὶ ἄλλα τινὰ γεγονότα τραγικὰ εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς καταστροφῆς τῶν Ἀμπελακίων μαρτυροῦσιν ὅτι καὶ οἱ Ἰουδαῖοι δὲν ἔμεναν ἀμέτοχοι. Ἀλλ' ἄλλοτε περὶ τούτου.

Περιπλανώμενος

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΠΥΡΓΟΥ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Πύργος, 5 Ἰουλίου 1883.

Δὲν δύναται τις ἢ νὰ συγχαρῇ τοὺς δημότας Λετρίνων ἐπὶ τῇ περιφανεί νίκῃ, ἣν κατήγαγον κατὰ συστήματος ἀκατανομάστου. Δὲν δύναται τις νὰ μὴ θαυμάσῃ τὸν ἄπειρον ἐνθουσιασμόν αὐτῶν, τὴν ἄμετρον χαρὰν, ἣν ἐπὶ τούτῳ δεικνύουσιν. Ἀπασα ἡ πόλις, ὁ δῆμος ὅλος πανηγυρίζει ἐπιφαίνεται ἀπανταχοῦ ἐκδήλωσις αἰσθήματος ἀρχῆτου. Διὰ τί; Ὅταν ὁ λαὸς πανηγυρίζῃ, ἐνθουσιᾷ, ἀγάλλεται, σκιρτᾷ ἐν ὁμοίαις περιστάσεσι, δῆλόν ἐστι, ὅτι οἱ πόθοι αὐτοῦ ἐπληρώθησαν. Ἐπὶ εἰκοσαετίαν πλάνῃν οἰκτρὰν ἐπλανᾶτο, ἐγείρων μέγα, ἀψίδας θριαμβευτικάς, καὶ διὰ ἐνδείξεων συμπαθειῶν πλειστών, πανελλήνιον δόξαν, μυστηριώδη πλούτον προσκομίζων εἰς ἡγήτορας, πᾶν ἄλλο διανοηθέντας ἢ τοὺς δοτῆρας τῶν ἀγαθῶν τούτων νὰ ὑπηρε-

τήσωσιν. Ἠπατήθη ὁ λαὸς, ἐπλανήθη. Ἀνένηψε δὲ ἐπὶ τέλους, ἦρε τὸ παραπέτασμα τῆς παιζομένης σκηνῆς, καὶ ἐνώπιον τοῦ λαοῦ παρεστάθη ἐν ὅλῃ τῇ γυμνότητί του τὸ σύστημα. Οὐτε αἱ θωπεῖαι, οὔτε τὸ ἀφειδῶς σπαταληθὲν χρῆμα ἐπήρκεσαν νὰ σταματήσωσι τὸν ἀκατάσχετον ροὴν τῆς ἐξεγέρσεως τοῦ ἐμποιχθέντος λαοῦ. Ἡ τρίτη Ἰουλίου ἦν ἡ ἡμέρα τοῦ θριάμβου. Καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ὁ Δῆμος πανηγυρίζει ἀκράτητος, ἐνθουσιώδους, υπερήφανος. Ἰδοὺ παραδείγματα διὰ τοὺς ἐπιγιγνομένους! Ἰδοὺ μαθήματα διδασκτικά διὰ τοὺς ἀρχοντας τοῦ λαοῦ, ἅπερ πρέπει νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψει, ἵνα μὴ εἰς ὁμοίαν τύχην περιπίπτωσιν! Ὁ λαὸς ἐν τῇ ἀγαθότητί του ἀπατάται. Ἀλλὰ κατανοῶν τούτο, ἀνίσταται, ἀνορθοῦται, ἐλδικεῖται. Τὸν λαὸν ἐάν δὲν δύνασαι νὰ τὸν ταπεινώσῃς μὴ τὸν ἐμπαίζῃς. Εἶνε θηρίον ἄγριον, ὅταν πεισθῇ ὅτι ἐμπαίζεται. Τούτο διδάσκει ἡ ἱστορία.

Ἐν τῷ μέσῳ ὅμως τῆς γενικῆς ταύτης χαρᾶς, σκέψις τις εἰς ἅπαντας κυκλοφορεῖ. Λέξεις τινες ὑπεκφεύγουσι τὰ χεῖλη ἡμῶν: «Θὰ δικαιωθῶμεν; θὰ ἱκανοποιηθῶμεν;» Ναι, φίλτατοι Λετρίνιοι. Τὸ πιστεύω. Διότι τὸ παρὸν μάθημα ἔσται ἱκανὸν παράδειγμα διὰ τὸν ἐκλεχθέντα ἡγήτορα τοῦ Δήμου Ἰ. Κρεστενίτην. Εἶνε νέος· ἔχει φιλοτιμίαν· θὰ ἐργασθῇ ὑπὲρ τοῦ Δήμου. Ἄν ὅμως εἴμαρτο νὰ βαδίσῃ τὴν αὐτὴν ὁδόν, τότε σεῖς πάλιν κυρίαρχοι δύνασθε νὰ τὸν τιμωρήσῃτε. Ὁ ποιητὴς σας, τοῦ ὁποῦ τὴν ὀρφανὴν κάλπην, ἡ πόλις τοῦ Πύργου καὶ ἰδίως ἡ νεολαία υἱοθέτησε, καὶ τοσαῦτα δείγματα ἀγάπης καὶ τιμῆς ὑπὲρ αὐτοῦ ἐδήλωσε, καὶ δι' ἅπερ ὁμολογεῖ ἡμῖν ἄπειρον εὐγνωμοσύνην, θὰ ἵσταται φρουρὸς ἄγρυπνος μετὰ τὴν φαρέτραν, ὅπως διὰ τῶν βελῶν κτυπήσῃ πᾶσαν παρεκτροπὴν. Τρέφει ὅμως τὴν ἐλπίδα, ὅτι ὁ νεαρὸς Κρεστενίτης θὰ σταθῇ ὑπεράνω πάσης ἰδιοτελείας, παντός φαντασμοῦ, καὶ ὡς τοιοῦτον ἐχαιρέτισεν αὐτὸν ἀπὸ καρδιάς.

— Θὰ μᾶς εἶπῃ κατὰ τὰ ἐπιδόρπια, διελογίζοντο, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκπληκτοί.

Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια, ὁ κ. Αγγάρδ δὲν ὑπῆρξεν οὐχ ἥττον μεταδοτικός.

— Τοῦτο θὰ γίνῃ βεβαίως κατὰ τὸν καφέν.

Ὁ ὑπάρτης προσέφερε τὸν καφέν. Ἀλλ' ὁ κ. Αγγάρδ πάντοτε εἰσιώπα. Προσέφερε σιγάρα· ὁ νεανίας ἔλαβεν ἓν, ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν δὲν ἐκάπνιζε.

— Τώρα εἶνε ἡ κατάλληλος στιγμή, εἰ δὲ μὴ ποτὲ, διελογίσθη ὁ γέρων.

Ὁ λοχαγὸς δὲν ἤξευρε καὶ αὐτὸς τί νὰ σκεφθῇ. Διερώτα τὸν κ. Αγγάρδ διὰ τοῦ βλέμματος καὶ ἐφαίνετο λέγων αὐτῷ: ἔχετε ἀποκαλύψιν τινα νὰ μᾶς κάμετε, τὸ γνωρίζομεν, διὰ τί δὲν ὁμιλεῖτε; τί ἀναμένετε;

Τοῦτο δὲν διέφυγε τὸν κ. Αγγάρδ, οὔτε ἡ πρό ὀλίγου ἐκπληξὶς τῶν συνδαιτυμένων του καὶ τὰ ἀνταλλαγόντα βλέμματα τῶν, ἀλλ' ἐφαίνετο ὅτι δὲν κατελάμβανε τίποτε. Ἀναμφιβόλως δὲν ἐθεώρει τὴν στιγμήν πρόσφορον ἵνα ἐξηγηθῇ.

Καπνίσας τὸ σιγάρον τοῦ ἡγέρθη.

Σήμερον, εἶπε, καὶ μέχρι τῆς ἐσπέρας ἀνήκετε εἰς ἐμὲ ἀμφοτέροι. Αὔριον θὰ σᾶς ἀφήσω ἐλευθέρους καὶ θὰ δυνηθῇτε νὰ συνδιαλεχθῇτε, διότι μέλλετε καὶ ἔχετε πολλὰ νὰ εἴπητε. Ἀλλὰ πρόκειται νὰ χρησιμοποιήσωμεν τὸν μετὰ

μεσημβριανὸν χρόνον. Ἰδωμεν λοιπὸν, τί δυνάμεθα νὰ πράξωμεν;

— Ὅτι εὐαρεστεῖσθε, ἀπήντησεν ὁ λοχαγός.

Ὁ κ. Αγγάρδ ἐσκέφθη πρὸς στιγμήν.

— Κύριε Βαγιάν, γνωρίζετε τὸν κῆπον τῆς ἐγκλιματίσεως!

— Ὅχι, κύριε.

— Ἰδοὺ λοιπὸν τί σᾶς προτείνω, φίλοι μου· μίαν ἐπισκεξιν εἰς τὸν κῆπον τούτον καὶ μετὰ ταῦτα περίπατον περὶ τῶν λιμνῶν καὶ εἰς τὰς μεγαλοπρεπεῖς δεινροστομίας τοῦ δάσους τῆς Βολωνίας.

Οἱ δύο ἄνθρωποι ὑπεκλήθησαν σιωπηλῶς.

— Δὲν ἐφρόντισα ἀκόμη περὶ σταύλου, ὑπέλαβεν ὁ κ. Αγγάρδ, καὶ διὰ τοῦτο δὲν διατηρῶ καὶ ἡνίοχον. Ἐχω ἀπλούστατα μέτριόν τι ὄχημα, ὅπερ ἐνοικιάζω κατὰ μῆνα. Τὸ ὄχημα τούτο σᾶς ἀναμένει κύριοι· καὶ δυνάμεθα ν' ἀναχωρήσωμεν.

— Λοιπὸν; εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν εἰς τὸ οὐ; τοῦ βαπτιστικοῦ του, ἐνῷ κατήρχοντο τὴν κλίμακα, ὅπισθεν τοῦ ξενίζοντος αὐτοῦ.

— Ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον παράδοξον.

— Δὲν σᾶς προσεκάλεσε βεβαίως εἰς τὸν οἶκόν του, χάριν μόνον εὐχαριστήσεως, ἐμὲ μάλιστα, ἐκ τοσούτῳ μακρὰς ἀποστάσεως.

— Βεβαίως καὶ ἐγὼ κάμνω διαφόρους ὑποθέσεις.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς πανδήμου χαρᾶς, δὲν ἡδύνατο, φίλε συντάκτα, καὶ ὁ ὑμέτερος ἀνταποκριτὴς νὰ μὴ συγκινηθῇ καὶ ἐκδηλώσῃ καὶ οὗτος τὴν εὐχαρίστησίν του ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐκλογῆς τοῦ Δήμου Δετρίνων, ὅπερ πρὸ καιροῦ προσέβλεπεν, εὐχόμενος νὰ μὴ διαφουσθῇ ἐν ταῖς προσδοκίαις αὐτοῦ, καὶ ζητεῖ συγγνώμην ἐάν δὲν δύναται νὰ περιγράψῃ τὰ καθ' ἑκάστα αὐτῆς. Μία δὲ τῶν ἀπείρων ἐνδείξεων τῆς χαρᾶς τοῦ λαοῦ, ἣν ἡ χθεσινὴ ἐσπέρα, καθ' ἣν, ἅπαντα σχεδὸν ἡ πόλις ἐφωταγωγῆθη, τὰ δὲ βεγγαλικά φῶτα ἀπὸ ἀποστάσεως ὥρων διεκρίνοντο. Ἐν ὀλίγαις λέξεσι ἡ ἐκδήλωσις τῶν αἰσθημάτων τοῦ τόπου εἶνε τοιαύτη, ὥστε πᾶσα περιγραφή αὐτῆς ἀποβαίνει δυσχερής.

Πρῶτος Διμαρχικὸς Πάρεδρος ἐξελέχθη ὁ ἀγαπητὸς τῷ λαῷ Κωνσταντῖνος Ζαριφόπουλος.

Ὡς προέγραφον ὑμῖν αἱ σταφιδάμπελοι δὲν εἶνε εἰς εὐάρεστον κατάστασιν. Αἱ σταφυλαὶ δὲν ἀνεπτύχθησαν, ἡ ὠρίμανσις βραδύνει, ὁ δὲ ἀφόρητος καύτων εἰς τινὰ μέρη ἐπέφερε βλάβην.

Ἡλεῶς

ΚΑΘΑΡΣΙΣ - ΕΚΛΟΓΑΙ

Κέρκυρα, 2 Ἰουλίου.

Τὰ κατὰ τῶν ἀπειλῶν τῆς χολέρας μέτρα καὶ τὰ ἐκλογικὰ εἶνε τὰ δύο σημεῖα, περὶ ἃ στρέφεται ἐνταῦθα ἡ δημοσία καὶ ἰδιαιτέρως προσοχὴ κατὰ τὸ τελευταῖον δεκαήμερον. Καθάρσεις καὶ ἐκφυγαὶ τείνουσιν ἐκ παραλλήλου, λοιμοκαθαρτήριον καὶ ἐκλογικὰ τμήματα μερίζονται τὴν δόξαν τοῦ ἐπικαίρου καὶ ἀπολοιμαίνουσι. . . . Τὸ παλάτι καὶ ἡ παρουσία τῶν βασιλέων ἔλαβον δευτερεύουσαν θέσιν, καὶ τὸ βράδυ ἐκλείπουσιν ἐκ τῆς σκηνῆς. Ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια ἀπόψε τὴν 10ην ἀπέρχεται, ἐσημείωσε δὲ καθ' ἣν ὦραν σοὶ γράφω καὶ θὰ εἰσέλθῃ πρὸ τῆς ἐξόδου τῆς θαλα-

μηγοῦ ὁ ἀγγλικὸς στόλος. Περί τούτων λοιπὸν τὴν Δευτέραν, σήμερον χαλέρα καὶ ἐκλιγαί.

Περὶ τοῦ πρώτου ἀντικειμένου ὥρσιον νὰ σημειώσω ὅτι ἀνεπτύχθη ἀρκετὴ καὶ ἀξιεπαινος δραστηριότης ἐκ μέρους τῆς τε Κυβερνήσεως καὶ τῶν ἐπιτοπίων ἀρχῶν. Ἄμα ταῖς πρώταις εἰδήσεσι περὶ χολέρας ἡτοιμάσθη τὸ λοιμοκαθαρτήριον, διετάχθησαν αἱ ἀναγκαῖαι ἐπισκευαὶ καὶ ἐξακολουθοῦσιν οἱ ἐργάται ἵνα τὸ καταστήσωσιν ὅσον οἶόν τε ἀξιοπρεπὲς καὶ ἄνετον. Περὶ τῆς κλινασκευῆς του θὰ σοὶ γράψω λεπτομερῶς ἐν ἐπομένῃ μου. Τὸ ἀναγκαῖον προσωπικὸν ἐπροτάθη καὶ διωρίσθη ἄνευ οὐδεμιᾶς κομματικῆς ὁπισθοβουλίας μόλις δὲ δύο τὰ πρώτα πρόσωπα αὐτοῦ ὁ ἐπιστάτης καὶ ἀρχιφύλαξ ἐθεωρήθησαν ἔνοχοι μικρᾶς ἀμελείας, ἀμέσως ἀπελύθησαν. Ἡ ἀμέλειά των δὲ ἦτο ἡ ἐξῆς: πρὶν ἢ δοθῇ ἡ ἀπαιτούμενη ἄδεια παρὰ τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς μετὰ τὴν ἰδέαν ὅτι ἐληξεν ὁ χρόνος τῆς καθάρσεως συνεκοινωνήσαν μετὰ τινων καθαριζομένων. Ἀμέσως δὲ οὐ μόνον ἀπελύθησαν ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ τεσσαράκοντα ἐργάται μετ' ὧν ἐπίσης ἐκοινώνησαν ἐθεωρήθησαν ὡς ἀκάθαρτοι καὶ ἐτέθησαν ὑπὸ καθαρσιν. Τὸ ὑπουργεῖον ὅχι μόνον δὲν ἔπαυσε δι' ἀλλεπαλλήλων τηλεγραφικῶν διαταγῶν νὰ ὑποδείξῃ τὰ κατὰλληλα μέτρα, ἀλλὰ καὶ δις ἐν ἐκτάσει ὁ ὑπουργὸς μετὰ τοῦ Νομάρχου ἦλθεν εἰς συνεννόησιν διὰ τοῦ καλωδίου. Τὸ ἀγγελθὲν ἐξ Ἀλεξανδρείας «Ἀθῆναι» μετὰ 100 περίπου προσφύγων κατέπλευσεν ἀπὸ τῆς προχθῆς, δὲν ἐδόθη πλήρης συναίνεσις ἵνα οἱ ἐν αὐτῷ κάμωσι τὴν καθαρσιν ἐπὶ τοῦ πλοίου ἅπαντες. Ἐδιχογνῶμησαν δὲ καὶ οἱ ἐν αὐτῷ, καὶ οἱ μὲν ἐξῆλθον εἰς τὸ λοιμοκαθαρτήριον, οἱ δὲ ζητοῦν νὰ ἀναχωρήσουν εἰς Τεργέστην, ἐκεῖνοι δὲ θὰ μένουν ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ἐν τῷ λοιμοκαθαρτηρίῳ καὶ ἐν τοῖς ὑπὸ καθαρσιν πλοίοις ἐπικρατεῖ ἄκρα ὑγεία. Τὸ χθὲς καταπλεύσαν τακτικὸν ἐξ Ἀλεξανδρείας ἀτμόπλοιον εὐτυχῶς δὲν ἀπέβι-

— Θὰ ἐξηγηθῇ τέλος πάντων.

Κατέλαβον θέσιν ἐν τῇ ἀμάξῃ, ἥτις καὶ ἀνεχώρησεν. Ἄμα ἔφθασεν εἰς τὸν κήπον, ὁ κ. Λαγγάρδ' ἐδειξεν εἰσιτήριον, καὶ τὸ ὄχημα εἰσελθὼν ἔστη πλησίον τῆς οἰκοδομῆς καὶ τῶν μικρῶν περιφραγμάτων τῶν προωρισμένων διὰ τοὺς σκύλους.

Οἱ ἐν τῷ ὀχήματι κατήλθον.

— Ἀγαπῶ πολὺ τοὺς σκύλους, εἶπεν ὁ κ. Λαγγάρδ' ὁ σκύλος εἶναι ὁ καλλίτερος φίλος, εἶπεν ὁ Βυφῶν' ὁ περιφανὴς φυσιολόγος δὲν σᾶς ἐγνώρισε, ἀγαπητέ μοι Ἰάκωβε, προσέθετο, μειδιῶν ἐπιχαίρων. Ὑπάρχουσιν ἐνταῦθα μεγαλοπρεπεῖς σκύλοι ὅλων τῶν εἰδῶν, τῶν ἀναστημάτων καὶ φυλῶν, ἀπὸ τοῦ οὐλότριχον κυνίδιον τῆς Μελίτης καὶ τοῦ ἄλ κ ο υ, σκύλου τῆς Ἀμερικῆς, οἵτινές εἰσιν οἱ μικρότατοι τῆς κυνικῆς φυλῆς, μέχρι τῆς Νέας Γῆς καὶ τῶν μεγαλειτέρων καὶ ἰσχυροτέρων ὀρεινῶν κυνῶν. — Ἐλθετε, ἂς ὑπάγωμεν νὰ περιέλθωμεν τὰ κυγκλιδωτὰ ταῦτα περιφραγμένα.

Προσέξατε, εἶναι ὁ κύων τῶν Ἑσκιμῶν καὶ ὁ δ ἰ γ γ ο ς τῆς Νέας Ὀλλανδίας· οὗτος εἶναι ὁ κύων τῆς Σιβηρίας. Ἰδοὺ ὁ κύων τοῦ ὄρους τοῦ Ἀγίου Βερνάρδου, ὁ κύων τῶν Πυρηνναίων, ὁ κύων τοῦ Βρί· μεγαλοπρεπεῖς εἰσιν οὗτοι οἱ λαγωνικοὶ, ὁ μέγας λαγωνικὸς, ὁ λαγωνικὸς τῆς Σκωτίας, ὁ τῆς Ἰρλανδίας, ὁ τῆς Ρωσσίας. Παρατηρήσατε τὸν μολоссὸν τοῦτον, τὸ θαυμαστὸν τοῦτο ζῶον· εἶναι δανικὸς.

Παρέλθωμεν, οἱ ποιμενικοὶ οὗτοι κύνες εἶναι τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Σκωτίας.

Γνωρίζετε τοὺς φύλακας τῶν σπητιῶν μας, ἰδοὺ μία ὠραία αὐτῶν συλλογὴ.

Τώρα ἔλθωμεν εἰς τοὺς μικροὺς κύνας, εἰς τὰ διάφορα εἶδη τῶν οὐλοτριχῶν, τῶν κυνῶν, οἵτινές εἰσι κατοικίδιοι. Οὗτος, ὅστις περιμένει νὰ ρίψῃ αὐτῷ τεμάχιον ἄρτου, εἶναι ὁ μικρὸς οὐλόθριξ· ἰδοὺ ὁ ἰσπανικὸς ἐρυθρόστιχτος, τὸ κυνίδιον μετὰ τῶν μακρῶν ἡνωρθωμένων τριχῶν του, ὁ μελανόθριξ, ὁ κυνολέων.

— Ὡ! εἶπεν αἰφνης ὁ Ἰάκωβος Γρανδέν.

— Τί ἔχετε; ἠρώτησεν ὁ κ. Λαγγάρδ' μετὰ τίνος ἀνησυχίας.

— Οὐδέν. Κάτι μ' ἐξέπληξε.

Καὶ ἀπευθυνόμενος εἰς τὸν Ἰάκωβον Βαιγιάν.

— Ἀνάδοχε, βλέπετε;

— Μάλιστα, βλέπω ὠραῖα κυνίδια.

— Ἀλλ' ἐκεῖνο, εἶδατε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πλησιάζει τὸ κυγκλιδωτὸν περίφραγμα;

— Ἄ! πῶς ὁμοιάζει τὴν δυστυχῇ Φιντέλη;

— Δὲν ὁμοιάζει; Σὰν δύο κόμπους νεροῦ.

— Τὸ αὐτὸ ἀνάστημα, ἡ αὐτὴ κεφαλὴ, τὸ αὐτὸ βλέμμα, τὸ ἴδιον σχῆμα, τὰ αὐτὰ πύρινα στίγματα εἰς τοὺς πόδας, εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, εἰς τὸ ρύγχος.

(ἀκολουθεῖ).